

Sygn. akt VIII U 69/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Anna Krzyszkowska

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2017 r. w Gliwicach

sprawy L. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania L. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 9 listopada 2016 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 69/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 listopada 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu L. S. przeliczenia emerytury z uwzględnieniem kwoty bazowej 1903,03 zł w części stażowej tj. na dzień 25 lutego 2016r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na treść art. 21 ust 2 pkt ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyjaśniając, że ubezpieczonemu na wniosek została przyznana emerytura zgodnie z art. 53 ust 4 ustawy, przy której tzw. część socjalną emerytury oblicza się jako 24% kwoty bazowej obowiązującej w dacie przyznania emerytury.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji podnosząc, że zwracał się o całkowite przeliczenie emerytury tj. przyjęcie nowej kwoty bazowej również w części stażowej świadczenia. Ubezpieczony wskazał na wyrok Sądu Najwyższego o sygn. I UZP 1/08.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał argumentację wynikającą z zaskarżonej decyzji, wskazując, że emerytura została przyznana, a jej wysokość obliczona zgodnie z powołanym art. 53 ust 4 ustawy przy której tzw. część socjalną emerytury oblicza się jako 24% kwoty bazowej obowiązującej w dacie przyznania emerytury.

Sąd ustalił:

Decyzją z dnia 17 grudnia 1997r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał ubezpieczonemu L. S. prawo do emerytury od dnia 1 października 1997r. W oparciu o przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1997r. w sprawie zasad wcześniejszego przechodzenia na emeryturę pracowników zwalnianych z przyczyn leżących po stronie zakładów pracy.

Wówczas w decyzji podstawę wymiaru tego świadczenia ustalono w oparciu o wynagrodzenia z okresu 8 kolejnych lat kalendarzowych od stycznia 1989 do grudnia 1996r., a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 393,55% i został obniżony do 250% - zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2006r. wydaną na wniosek ubezpieczonego o przyznanie kolejnej emerytury organ rentowy przyznał ubezpieczonemu począwszy od dnia 1 lutego 2006r. prawo do emerytury na zasadach określonych w art. 21 i 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podstawę wymiaru nowej emerytury stanowiła podstawa wymiaru poprzedniego świadczenia, a do ustalenia tzw. części socjalnej świadczenia przyjęto 24% kwoty bazowej obowiązującej w lutym 2006r. tj. w miesiącu od którego przyznano prawo do nowej emerytury.

W kolejnej decyzji z dnia 3 lipca 2009r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury i decyzja ta stała się prawomocna gdyż wyrokiem z dnia 30 listopada 2009r. w sprawie o sygn. akt VIII U 1660/09 Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego od tej decyzji.

Decyzją z dnia 13 czerwca 2016r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu ustalenia nowej wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Postanowieniem z dnia 4 października 2016r. Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 13 czerwca 2016r. w pkt 1 umorzył postępowanie, natomiast w pkt 2 przekazał organowi rentowemu wniosek ubezpieczonego z dnia 26 lutego 2016r. o przeliczenie emerytury poprzez uwzględnienie kwoty bazowej 1903,03 w części stażowej emerytury.

W wyniku rozpatrzenia tego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 9 listopada 2016r. na mocy, której odmówił ubezpieczonemu L. S. przeliczenia emerytury z uwzględnieniem kwoty bazowej 1903,03 zł w części stażowej tj. na dzień 25 lutego 2016r.

Sąd ustalił wyżej opisany stan faktyczny w oparciu o akta organu rentowego oraz dokumenty w aktach Sądu Okręgowego w Gliwicach o sygn. akt VIII U 1660/09.

Stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny.

Sąd zważył:

Odwołanie ubezpieczonego jest niezasadne.

Zgodnie z art. 21 ustawą o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

1. Podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo

2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru:

1) emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury;

2) renty z tytułu niezdolności do pracy dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do tej renty albo do emerytury.

3. Podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej pobierała świadczenie przedemerytalne na podstawie przepisów o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, stanowi podstawa wymiaru emerytury przyjęta do ustalenia świadczenia przedemerytalnego - w wysokości uwzględniającej wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do świadczenia przedemerytalnego albo podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Przepis art. 53 ust. 3 w/w ustawy wymaga natomiast by emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, obliczać od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższać w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Organ rentowy wydając zatem decyzje z dnia 17 grudnia 1997r. ustalił podstawę wymiaru tego świadczenia w oparciu o zarobki z lat 1989-1996r. i wskaźnik podstawy wymiaru obniżył do 250%. Decyzja jest prawomocna.

Art. 21 ust. 1 pkt 2 i art. 21 ust 1 i 2 oraz art. 15 ustawy stanowią o ustaleniu podstawy wymiaru emerytury, natomiast art. 53 ustawy reguluje kwestię ustalenia jej wysokości.

Wedle zatem art. 53 ust 1 ustawy emerytura wynosi :

24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

z uwzględnieniem art. 55 .

Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się **od tej samej kwoty bazowej**, którą **ostatnio** przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Wyjątek stanowi przepis ust. 4, który mówi, że przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Przyznając ubezpieczonemu emeryturę po raz pierwszy przyjęto zgodnie z art. 53 ust 4 kwotę bazową w wysokości 1903,03 tj. taką jaka obowiązywała w 1 lutego 2006r. Uzyskanie pierwszej emerytury łączy się z zastosowaniem określonej kwoty bazowej do ustalenia jej podstawy wymiaru i dalej powiązana jest ona z tą podstawą wymiaru emerytury.

Zastosowanie nowej kwoty bazowej do wyliczenia podstawy wymiaru i tym samym części stażowej emerytury byłoby możliwe jedynie w przypadku wskazania nowej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne lub emerytalne i rentowe przy równoczesnym spełnieniu wymogów przewidzianych w art. 110 ustawy emerytalnej.

Domagając się ustalenia wysokości emerytury ubezpieczony nie wskazał do wyliczenia podstawy jej wymiaru nowych zarobków z okresu przypadającego w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, lecz wniósł o przyjęcie do jej wyliczenia podstawy wymiaru dotychczasowego świadczenia. W związku z tym brak było podstaw do przeliczenia emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 110 w związku z art. 53 ust 1 i 4 ustawy emerytalnej, a tym samym do zastosowania nowej kwoty bazowej również do części stażowej świadczenia.

Przyjęcie nowej kwoty bazowej w sytuacji ubezpieczonego, który po ustaleniu prawa do emerytury nie podlegał ubezpieczeniu przez odpowiedni okres, powodowałoby większy wzrost stopy emerytury bez udziału w tworzeniu funduszu ubezpieczeniowego.

Prawidłowo zatem organ rentowy odmówił przeliczenia emerytury z uwzględnieniem kwoty bazowej 1903,03 zł w części stażowej tj. na dzień 25 lutego 2016r.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

(-) SSR del Anna Capik – Pater